

AM.
nem
fog
most
övet-
ban
ban
n el
likor
sug-
ban
tyá-
van
ellő
nus-
isik
ki.
—
az
bb-
vik-
—
sul
lik.
egy
es
alit
ve ;
két
ar-
elő
em
em
bb-
sz-
ne
ar
jd
d,
ó-
y,
De
—
n,
or
t,
s.
rt
z-
e-
és
a

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

URI KÉNYELEM. (Lásd a 391. lapon.)

LX. köt. 25. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. június 23-án.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

AZ UT kitünő volt, az idő kellemes. Gyula és Zoltán gyorsan haladtak. Egy óra sem telt bele, már oda értek a Gyulának oly kellemetlen emlékü vasuti állomáshoz. Most már az volt a feladat, hogy azt a gazdátlan házat megtalálják. A meglehetősen sík tájon messzire lehetett látni; de itt is, ott is állt egy-egy magányos tanyai ház; távolról nem lehetett ráismerni, melyik az igazi.

— Arra jól emlékszem, hogy az állomástól akkor éjjel ezen az uton indultunk, szólt Gyula. Ettől jobbra, nem messze, egy dülő-ut mentén áll az a gazdátlan ház.

— Akkor hamar rátalálunk, felelé Zoltán. Ha látjuk, hogy lakott ház felé közelünk, menten megfordulunk és odább keressük.

Az első elágazásnál le sem köllött térniök a dülő utra, mert messziről láthatták, hogy szalmafedeles alacsony házhoz vezet.

— Ez nem az, szólt Gyula. Az a gazdátlan ház emeletes.

A második dülő-uton jó darabot haladtak, mikor Zoltán megszólalt:

— Ez sem lehet az. Ez a Flórisék tanyája. Említette, hogy egy kis szeszfőző gyáruk is van... Ott látszik a kéménye, ni. A ház körül meg emberek járnak-kelenek.

Nagyot sohajtott Gyula. Ő volt az, ki akkor éjjel éppen ennél az elágazásnál azt vitatta, hogy még odább kell menniök. Ha erre az utra térnek, nincs semmi baj!

De a baj megvolt. Megfordultak és mihamar eljutottak a harmadik dülő-uthoz.

— Ez az! szólt Gyula. Ráismerek már arról is, hogy egészen be van gyepesedve.

Alig néhány percczel később oda értek a gazdátlan ház elé. Nappal látszott csak igazán, milyen elhagyott, roskatag épület. A kerítése több helyt be volt dülve, be lehetett oda menni tiz résen is.

— Itt mentünk be, mindjárt a kapu mellett, szólt Gyula.

Leszálltak és bevitték a bicziklijöket is. A ház közelében nagy, sűrű bokor állt.

— Ide rejtsük a biczikliket a bokor mögé, szólt Zoltán. Ámbár nem nagy a veszedelem, hogy meglássa valaki, mert egy lélek sem jár az egész környéken. Most már lássunk szaporán utána, hogy bejusunk a házba.

— Talán most is nyitva van az az ablak, amelyen akkor bemásztunk.

Lassan, figyelve, kémlelődve mentek a ház tövében. Csakhamar megpillantották azt az ablakot; most is nyitva volt. De ugyanekkor Gyula valami egyebet is megpillantott: egy darab papiros hevert az ablak közelében a földön. Fölemelte és rögtön ráismert.

— Nézd, Zolti, ez Flórisnak az írása... egy lap a mult heti iskolai dolgozatból... Talán nem is tudja, hogy itt vesztette el.

— Lám, tehát mégis csak járt itt, jegyzé meg Zoltán nevetve. Megvallom, titokban olyanformát is gondoltam, hogy Flóris pajtás itt sem volt, hanem csak úgy mesélt neked valamit, mert röstelte, hogy nem váltotta be az ígérését.

Gyula éppen nem nevetett e szavakon. Inkább megdöbönt és ugyancsak habozó, bizonytalan hangon felelé:

— De most már bizonyos, hogy járt itt... És az is bizonyos, hogy látott

valamit, vagy történt vele valami, hogy olyan nagyon megijedt.

Gyulának hirtelen nagyon megingott a bátorsága. Élénken felujult az emlékeztében minden, ami különöst, rejtelmest akkor éjjel láttak, hallottak . . . a köhögés, az ajtó nyílása, a vér-nyom és mindezek hegyibe a felsőkabát eltünése. Okvetetlenül van valaki vagy valami ebben a házban. Tanácsos-e behatolniok? Tünődve állt meg, mignem Zoltán megsürgette:

— Előre, ne vesztegessük az időt!

— Várj egy kicsit! Nem bizonyos, valjon bemászunk-e? Most még idején gondolhatjuk meg.

— Mi van még meggondolni való? Talán csak nem azért jöttünk ide, hogy megforduljunk és üres kézzel karikázzunk haza? Vagy már nem fontos többé, hogy megkeressük a felöltőt és a levelet?

— Dehogyan nem! De hát . . . tudod . . . izé . . . Hátha nem találjuk meg, hanem a helyett még újabb veszedelembe keveredünk?

— Ugyan már no! Miféle veszedelembe keveredhetnénk egy ilyen elhagyott házban?

— Az éppen a bökkenő! Hiszen elmondtam neked, hogy akkor éjjel is milyen sajátságos dolgokat láttunk és hallottunk. Azóta Flóris szintén borzadva szól erről az elátkozott házról . . . hát . . . én azt hiszem, mégis csak van bent valaki vagy valami.

— Meglehet. Éppen azért jöttünk, hogy meggyőződjünk róla. Gondolj a levélre!

— Igen, de hátha nincs már itt?

— De hátha itt van? Ha megtaláljuk, vége minden bajnak és aggodásnak.

— Az ám . . . csakhogy . . . No, mit csinálsz?

Azt csinálta Zoltán, hogy megkapaszkodott a nyitott ablak párkányában, nagyot lóditott magán és a következő pillanatban már benn állt a szobában.

— Ha van is bent valaki, még ha rabló-gyilkos is, mit féljek tőle? Nincs oka, hogy bántson; tudhatja, hogy diák-gyerektől még csak nem is rabolhat egyebet egy darab czeruzánál meg egy kis bicskánál. Ha nem jösz, hát várj meg. Én majd átkutatom a házat.

Nem volt Gyula gyáva fiú; ámde neki több oka volt rá, hogy borzongva gondoljon az elhagyott házban tapasztalt titokzatos jelekre. Mégis, mikor látta, hogy az öccse mily nyugodt eltökéléssel indul befelé, megröstellte a saját habozását és hirtelen elszánással bent termett Zoltán mellett.

— Jól van no, hát próbáljunk szerencsét! Azt már csak nem engedhetem, hogy egymagad indulj neki. De annyi igaz, hogy bátor ficzko vagy. Nem is hittem rólad.

— Tudom, felelé Zoltán nyugodtan és kissé gúnyosan is. Mindig abból ítélte, hogy nem tartottam veled, mikor holmi céltalan nyaktörő játékokra vállalkoztál.

— No, ez most nem játék; de nem tudod, nem szegjük-e a nyakunkat.

— Nem hiszem. De ha volna is valami veszedelem, mégsem hátrálnék, mikor komoly a cél. Az a levél pedig ugyan fontos lehet édes apánknak, hogy anyyira sürgeti. Hát ha már belefogtam, nem hagyom abba. Hol volt a kabátod a levéllel, mikor utoljára láttad?

— Odább . . . a harmadik vagy negyedik szobában, ahol falatoztunk és aludtunk.

Végig mentek a közbenső szobákon, fürkésző szemmel tekintgetve körül. A vizsgálódás nem került nagy fáradságba: most

is éppen olyan üres volt minden szoba, mint akkor éjjel. Semmit sem láttak. Végre benyitottak a szélső, kandallós szobába.

— Itt tanyáztunk, szólt Gyula. Itt vannak most is a papiros darabok, melyeket elszórtunk... itt a morzsalék...

— Itt meg a bögre, melyben Ödön a csokoládét főzte, jegyzé meg Zoltán nevetve. De ni! Miért mondtad, hogy csokoládét főztetek? Hiszen csont van a fazékban... csirke-láb.

— Az nem lehet... Csakugyan!... Akkor valaki járt itt azóta és használta ezt a bögrét! Mondtam, hogy van itt valaki!

Gyula nagyon megdöbben képpel mondta ezt, de Zoltán nem találta a dolgot nagyon különösnek.

— Miért ne járhatott volna itt más olyan kósza vándor is, a milyenek ti voltatok? Persze, baj, ha csakugyan járt, mert megtalálhatta a felöltödet. Hol függött a felöltő?

— Itt a kilincsen. De már akkor sem volt ott, mikor elmentünk.

— No hát keressük. Rossz jel ugyan, ha azóta már járt itt valaki; de ha már itt vagyunk, kutassuk át a házat.

A földszinti szobákban semmi sem volt, azt már tudták; kimentek hát a folyosóra. Gyula a lépcső alatt kutatgatott, Zoltán pedig a főajtó felé ment, de hirtelen majdnem ugyanegy pillanatban fordultak egymás felé mind a ketten.

— Mi az? Mit mondtál? kérde Gyula.

— Én? Nem szóltam én semmit. Én hallottam ugy, mintha te szóltál volna.

— No, ez különös. Én sem szóltam, de világosan hallottam, hogy szólt valaki.

— Magam is.

— Talán az utról hallatszott be valami kiáltás, tűnődött Gyula.

— Az nem lehet. Én az ajtónál álltam és teljesen bizonyos, hogy innen belülről hallatszott a hang.

— Hm! Nem szeretem ezt a dolgot... Akkor éjjel is ilyen kifürkészhetetlen hangokat hallottunk.

— Hát most kifürkésszük. Itt földszint nincs semmi, az bizonyos. Menjünk föl az emeletre.

— Minek? Arról szó sem lehet, hogy a felöltöm ott fönt lehessen.

— Nem tudhatjuk. Ha már itt vagyunk, végezzük a dolgunkat alaposan. Ugy látom én, hogy ti akkor éjjel meg voltatok egy kicsit riadva, nem igen tudtátok, mit csináltok. Valamelyikőtök felcipelhetette a felöltödet az emeletre. Már én csak szét nézek ott is.

Ezzel Zoltán megindult a lépcsőn felé. Gyula nem nagyon szívesen ugyan, de követte. Semmi reménye sem volt, hogy a kabátot és levelet ott fönt találhassa meg; de ha már Zoltán olyan alaposan végzi a kutatót, nem maradhat el tőle. Végre is az ő dolgában fáradsz.

Az emeleten benyitottak a legelső ajtón és végig járták a szobákat. Ezek is teljesen üresek voltak. Nagyon lelohadt reménnyel léptek ki a folyosóra.

— Tudtam én, hogy hiába minden, szólt Gyula csüggedten.

Zoltán már épp rá akarta hagyni, hogy biz' itt hiába keresgélnek; már indulni akartak le a lépcsőn, mikor mind a ketten meglepődve álltak meg.

— Hallottad? sugta Gyula.

— Hallottam, felelé Zoltán. Csak azt nem tudom, hogy mit?

Nem csoda, ha nem tudták, mit hallanak, de még azt sem: honnan. Az a hang jajgatáshoz is, üvöltéshez is hasonlított és mintha a lépcsővel szemközt benyúló folyosóról hallatszott volna. Ezen a folyosón azonban

végig lehetett látni, — nem volt ott senki, semmi. A tulsó végén ajtónyilt ama szobák egyikébe, melyekben éppen most jártak; tehát tudták, hogy ott sincs senki.

Elfojtott lélekzettel álltak és vártak jó ideig, de a hang nem ismétlődött. Mély csönd uralkodott ismét körülöttük.

— Mi lehetett az? kérde Gyula sugva.

— Bajos kitalálni, ember hangja volt-e vagy állaté, felelte Zoltán.

De az bizonyos, hogy ennek a folyosónak a végéről hangzott. Kussassuk!

— Hiszen látjuk innen is, hogy ott nincs semmi.

— Kell lenni. Még nem jártunk ott közel. Lehet ott valami kis benyúló, amolyan kis tapéta-ajtóval, tudod... nálunk is van otthon. Csak egészen közlelről vehetni észre. Egyebet nem tudok gondolni.

... ELSZÁNTAN INDULT MEG. (Lásd a 390. lapon.)

Gyula nem tagadta, hogy Zoltán nagyon helyesen okoskodik; de hát — annál rosszabb!

— Alkalmasint igazad van, mondá. De ha csakugyan van is ott olyan ajtó... ki tudja... mi lappang mögötte!

— Megtudjuk, ha kikutatjuk.

— Ne!... Ne menj!

— Ej, de hogy nem megyek! Ha már itt vagyok, nem térek úgy vissza, hogy megint csak törjem a fejemet, valjon mi lehet itt? Ha bele

fogtam, végére is járok. Hátha ott találunk nyomra? Gondolj a levélre és édes apánk nagy haragjára!

Gondolt rá Gyula, de biz azért görcsösen

kapaszkodott a lépcső korlátjába és nem mozdult. Mi tagadás, Zoltánnak is ugyan-csak dobogott a szive; de ő megszokta, hogy ura legyen a szavának. Habozás nélkül, elszántan indult meg (Lásd a képet a 389. lapon.), lábujjhegyen közeledve a folyosó tulsó végéhez. Még oda sem ért, mikor szemébe ötlött egyszerre két dolog is; a falban egy kicsike kilincs... tehát csakugyan ajtó van itt... az ajtó előtt pedig a földön hevert egy — félig megkoppasztott, leölt csirke.

Nagyot ámult ezen a furcsa leleten és a kezével intett Gyulának, hogy jöjjön. Nem nagyon szivesen, de követte Gyula. Már csak nem engedheti, hogy az öccse annyira tul tegyen rajta bátorság dolgában.

Zoltán szó nélkül mutatott a kilincse és a csirkére. Ez a félig megkoppasztott szárnyas bizonyította, hogy van valaki az ajtón tul. De még inkább bizonyította nyomban egyéb is: mert még szót sem válthattak a látottak fölött, midőn az ajtó mögül újra fölhangzott az a hang, az a hörgő jajgatás, üvöltés.

Mind a ketten megdöbbenve ugrottak hátra, de a következő pillanatban már kitünt a nagy különbség a két fiu lelki ereje közt: Gyula meg sem állt, míg a lépcsőig nem ért, ellenben Zoltán iziben fölkiáltott:

— Ez valami szenvedő ember jajgatása!

S megragadta a kilincset, fölrántotta a kis ajtót. És rányitott a gazdátlan ház titkára.

(Vége következik.)

FELOLVASÓ ÜLÉS.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

GYÖNYÖRŰ napfényes nyári délután volt, csak egy csalogatott játékra, sétára. Mariska, Ferike, meg Laczika és Palika azonban nem is gondoltak most rendes

játékaikra, hanem gondosan, még a kitűzött idő előtt már együtt voltak a nagy fa alatt, ahol ma felolvasó ülés lesz. Szébb helyet kívánni sem lehetett. A puha pázsit versenyzett a legremekebb szőnyeggel, a lombos fa pedig kellemes árnyékot nyújtott. Mindenki kedvére heveredhetett le.

De még valaki hiányzott. Nézegettek is türelmetlenül a ház felé.

— De sokáig késik Jolánka!

— Csak nem feledkezett meg az ígéréseiről?!

— Nem! Azt ő nem teszi. Itt lesz mindjárt.

— Igen, már jön is!

— És hozza a könyvet!

Valóban jött Jolánka, diszes és jókora könyvvel a kezében. Hejh, de irigyelték tőle azt a könyvet! Mostanában kapta jutalmul, hogy oly kitünő sikerrel végezte az iskolai évet. Az a könyv pedig tele van a leggyönyörűbb képekkel, mesékkel. Milyen szerencsés is az a Jolánka!

Azaz, talán nem is éppen szerencsés. Mi haszna kapta volna Mariska vagy Laczika azt a szép könyvet? A képeket nézegethetnék ugyan, de nem tudnák, mit jelentenek. Mert hát olvasni is kell ám tudni, ők pedig még a betűket nem ismerik valamennyit. Ellenben Jolánka úgy olvas, hogy gyönyörűség hallgatni. Milyen jó is annak, aki már odáig haladt! El is olvasta Jolánka mind azokat a szép meséket és örvendezve emlegette, milyen érdekesek. Kis játszótársai annál inkább elsomorodtak, hogy ők csak így a hírért hallhatják.

Jolánka azonban kedves jó kis leány volt s így szólt:

— Tudjátok mit? Felolvasom nektek is azokat a gyönyörű meséket. Délutánonként összegyűlünk egy-egy órára a nagy fa alatt. Mindennap elolvasok egy-két mesét, míg csak a könyv végére nem érünk. Aki hallani akarja, jöjjön el.

El is jöttek mindnyájan. Jolánka szépen, értelmesen olvasta a szép meséket, a kis hallgatóság pedig gyönyörködve figyelt. Az egy órából kettő is lett és akár estig is

hallgatták volna, ha Jolánka azt nem mondja:

— Mára elég volt. Jusson holnapra is!

Sok ilyen kellemes felolvasó ülést tartottak, mert mikor végére értek a könyvnek, másodszer is felolvastatták Jolánkával a szép meséket. Meg is köszönték a szivességét. Nem is irigykedtek többé, hanem így biztatták egymást:

— Nagyon fogunk iparkodni, szorgalmasan tanulgatni s esztendőre vagy kettőre mi is eljutunk odáig, ahol Jolánka már most van. És az nagy öröm lesz ám, mert szép könyvet olvasgatni nagyon kedves élvezet!

Rejtett szavak.

I.

Egyenest olvasva: nem vagyok nyomtatás, Visszajáról pedig: női név és nem más.

II.

*Ha egyenest olvassz:
Mesterembert jelzek;
Olvass visszajáról
És a falon lelsz meg.*

III.

*Előlről olvasva: te benned pezsegek;
Fordítva: a hajók bennem pihengetnek,*

IV.

*Ha előlről olvassz: szepeg
Minden ember tölem.
Visszafelé: izes étek
Kerül ki belőlem.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A rabszolga-karaván.”

Rajzok az afrikai rabszolga-vadászok ellen vitt harcokból, kalandok és nép-ismertető leírások. Falkenhorst és May nyomán átdolgozta Árkövy Rikárd, számos képpel, díszes kötésben.

URI KÉNYELEM.

(Képpel a czimlapon.)

HÁRVA volt az ajtó, besétálhatott Kormos czicza a szobába. Be is sétált és körülnézett. Nem igen volt különben oda bejárása, mert a ház asszonya úgy tartotta, hogy a czicza ott sétáljon, ahol egeret foghat.

Tetszett Kormosnak az uri szoba.

— Itt bizony szebb, mint a konyhában meg a padlásán, pinczében. Milyen pompás vánkosok vannak mindenfelé széken, pamlagon!

— De nem a te számodra ám, vakkantott be az ajtó küszöbéről az öreg Nero kutya. Jőjj csak ki szépen, nincs ott benn semmi keresni valód.

— Ugyan ne irigykedjél, öreg! felelt Kormos. Inkább jőjj be te is és nyujtózzál el a szőnyegen.

— Bérem én a magam kuczójával a pítvarban, szólt Nero és odább ballagott.

— Együgyű vén legény vagy te, Nero! dorombolta Kormos. Én bizony itt maradok és uri kényelemben fogok szunyókálni. Ezen a karos széken helyezkedem el... így ni! Jaj de pompás!

El is szunnyadt mindjárt és oly nagy-szerüet álmódott! Remek kövér egeret fogott... már épp bele akart harapni, amikor... milyen csoda! egyszerre csak azt érezte, hogy röpül... Ijedtében fölébredt, de a csoda még ekkor is tartott: igazán röpült, fenn volt a levegőben, a honnan nagyot pottyant le a földre. A karos székbe pedig éppen bele ült egy ősz öreg ur, mondván:

— Siccz ki, czicza! Az én székemben majd csak én szunyókálok.

Megértette Kormos, hogy biz' őt kidobták. Futott is hanyatthomlok; de, nagy boszuságára, a vén Nero mindent látott és azzal fogadta:

— Ugy-e bizony, czicza koma, nem együgyű a vén Nero, hogy nem tolakszik oly helyre, a mely meg nem illeti?

A BÁB ÉS A TÜNDÉR.

Mozdulatlan hever a báb
Kert végiben, csöndes zugban;
Begubózva tehetetlen. —
Még jó, hogy ott nincs is utban.

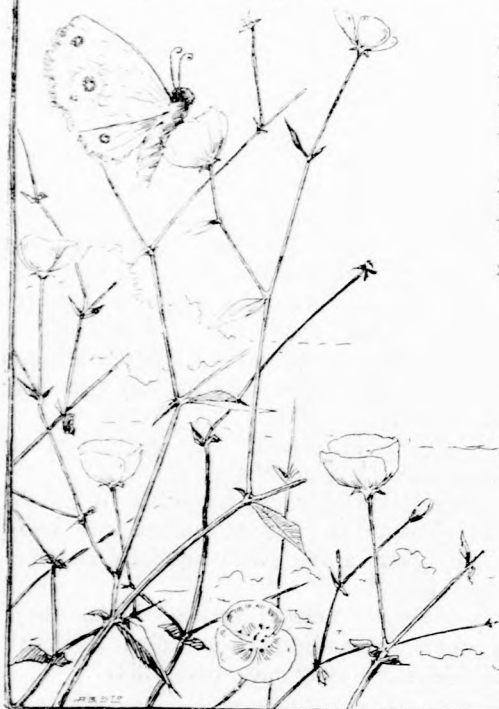
Nem mozdulhat, pedig érez
S csöndben busan így sohajtoz:
»Oh, minek is zugolódtam!
A panasz csak nagyobb bajt hoz!

Megvetett rút hernyó voltam, —
Elrejtöttem, gubó lettem.
Elaludtam s most rab vagyok,
Igy halok meg elfeledten!»

Szárnyas tündér lebben arra,
Megerinti vesszejével
Es a báb rab-köpönyege
Egyszerre csak nyilik szélylyel.

Tarka színű szép pillangó
Röppen vigan ki a résen,
Virágra száll, mézet szed s szól:
»Jutalmat nyert szenvedésem!«

KIS KERTÉSZEK.

*Ásogatunk, öntözgetünk, szép is a kis kertünk.
Örömet ad cserébe, hogy nyáron sem hevertünk.*

PINTYIKE ELSŐ UTJA.

— Madár-történetke. —

MÁR egészen megtollasodott, nem is éppen gyerek legényke volt Pintyike, mégis ott gubbaszkodott folyvást a szülei fészekben. Pinty apó csak csóválgatta a fejét, látszott, hogy nincs inyére a dolog; szólaniban azonban nem szólt, mert a mióta azt a nagy bajt okozta, azóta teljesen rábizta Pinty mamára a házi dolgokat.

Hogy micsoda bajt okozott? Bizony nagyot. És mi türés-tagadás, még most is bánja és röstelli, mert igaz, hogy könnyelműsége volt az oka mindennek. Még tavaszkor volt az. Őt gyönyörű tojáska volt a fészekben és Pinty mama hűségesen üldögejt rajtok, hogy kiköltse a fiókáit. Egy napon, midőn bágyadtnak látszott, így szólt hozzá Pinty apó:

— Nem is csoda, ha lábad-szárnyad elzibbad, mikor napokig nem mozdulsz a fészekről. Menj egy kis séta-röpülésre!

— Nem lehet, öregem. Nem hagyhatom el a tojáskáinkat.

— Dehogy nem! majd gondjukat viselem én. Csak menj, addig majd én ülök a fészken.

Pinty mamára valóban ráfért egy kis séta-röpködés, hát engedett a biztatásnak, kiröpült. Pinty apó beült a fészekbe és vagy tíz perczig gondosan melengette a tojáskákat. Ekkor egy kövér bogarat pillantott meg a közeli ágon.

— Megfogom, nagyon jó falat lesz, gondolá. Egy-két pillanatra elmehetek. Mindjárt visszatérek.

De annak a kövér bogárnak jó szeme volt, meglátta a veszedelmet. Szárnya is volt, hát biz' azt tette, hogy hirtelen elröppent.

— Ohó! Nem oda Buda! Megállj hát no, te semmiházi! kiáltá Pinty apó boszusan. Ugy is hiába futsz; utólérlek, elfoglak, bekaplak!

— Nem bizonyos az! Kettőn áll a vásár, zümmögte vissza a bogárka.

Röpülni Pinty apó jobban tudott ugyan, de mit tett a ravasz bogárka? Elbujt egy sűrű bokornak a tövébe, ahová Pinty apó

be nem fért. Jó ideig próbálgatta, azután leste, hogy majd előbuvik a bogárka; de annak volt esze: úgy meglapult a bokor alatt, hogy talán csak harmadnap mászott elő. Ezt Pinty apó — az már csak világos — nem várhatta meg.

— No bizony! Találok én más bogarat is, gondolá.

Keresett is, talált is, e közben messzire elbolyongott, arról pedig megfeledkezett, hogy neki most a fészekben köllene ülnie. Mikor végre mégis eszébe jutott és haza sietett. — már megesett a baj. Pinty mama jajgatva, sirva ült már a helyén, Pinty apó pedig megtudta, hogy amíg ő oda járt, menyét lopózott az őrizetlen fészkekhez, két tojásukat már elrabolt és a többit is feltöri, ha szerencsére Pinty mama haza nem tér és hősies elszántsággal neki nem ront a rablónak. Ki is vájta volna a szemeit, de a rabló menyét elfutott.

Hát biz' annak Pinty apó volt az oka, hogy csak három tojáska maradt a fészekben és így csak három fiókat nevelhetek föl.

Kettő a fiatalok közül erős legény volt, öröme és büszkesége Pinty apónak, akivel, mikor már megtollasodtak, napról-napra nagyobb röpülő-próbákat tartottak. De a harmadik, a kis Pintyike, az csak ott gubbasztott a fészekben.

Gyöngé legényke volt Pintyike kicsi korától, vagyis hogy igazabban mondjam, kicsi korában. Erősebb testvérei sokszor megcsipdesték, ha a mama nem látta; no de kárpoztul Pinty mama annál jobban gondját viselte, szinte bizony kényeztette, annyira féltette. Tetszett ez Pintyikének és bár különben nem volt sem önző, sem rossz szívű, beleszokott a kényeskedésbe, nyafogásba.

— En gyöngé vagyok! Én beteg vagyok! Nagyon vigyáznom kell magamra.

Mikor a másik két testvér először röpült ki, Pinty apó hívta Pintyikét is.

— Ideje, hogy szárnyra keljenek. Tanuljanak vadászgatni, keressenek és fogjanak maguk bogarakat.

— Jaj, Pintyike még gyöngé, szólt aggódva Pinty mama. Hadd maradjon még!

Pintyike szívesen maradt. A sok kényeztetéstől lustácska lett és úgy vélte, hogy sokkal kellemesebb az, ha mások hozzák el számára az elemőzsiát, mint hogy ő maga fáradjon érte. Pinty apó, mondom, csóválta a fejét, nem volt inyére a dolog; de nem szólt semmit. Még bizony baj találna esni, mint akkoriban a tojásakkal. Már ezt ő mint jó apa nem vehetné a lelkére.

Ki-kiröpülgetett hát a másik kettővel s ezek ugyancsak örültek a kirándulásoknak. Vigan, büszkén tértek haza, aztán sajnálták is, csúfolták is Pintyikét.

— Jaj te szegény gyámoltalan! No, nem is lesz belőled semmi! Itt fogsz megvenülni a fészekben, mások irgalmából fogsz élösködni.

Nagyon zokon esett ez Pintyikének és mikor már oly sokszor ismételték, el is szomorodott. Lassanként maga is elhitte, félénk és kishitű lett és csak nagyokat sóhajtott, mikor a testvérei évődtek vele.

De már ezt Pinty mama is megalégelte és egy napon így szólt:

— Pintyikém, kedves fiam, most már ideje, hogy te is megpróbáld a röpülést. Ma kiviszlek első utadra.

— Jaj, dehogy tudnék én innen ki-röpülni! ijedezett Pintyike. Olyan magasan vagyunk itt!

— De bizony meg köll próbálnod, szólt Pinty apó is.

A két nagyobb testvér csufolódott.

— Baj lesz! Kitéri a nyakát szegény Pintyike!

S nevetve röpültek el.

Pintyike, amint a fészekből kitekintett, csöppet sem vette tréfának az ijesztgetést. Biz' az meglehet, sőt bizonyos, hogy kitéri a nyakát, ha leesik.

Sok biztatásra, kérésre, parancsolásra mégis csak kimászott a fészekből a fa ágára. De ott meg is állt és úgy megkapaszkodott, hogy még a forgó szél sem sodorta volna le.

— No, most innen leröpülünk a földre, ott van ám sok kövér bogárka! biztatta Pinty mama.

— Jaj, nem tudok... nem merek!

— Dehogy nem! Nincs az messze... kiterjeszted a szárnyadat és baj nélkül jutsz le.

Pinty apó is biztatta és tizszer is leszállt a földre, meg újra föl, hogy bebizonyítsa, milyen könnyű az. De Pintyike egyre csak szepegett:

— Jaj... nem tudom én azt megtenni!

Pinty mama leszállt a földre és onnan hívogatta, csábítgatta, míg Pinty apó fent biztatgatta. A szomszéd madarak mind oda gyűltek és nevettek, úgy hogy Pinty apó végre szörnyen röstellte a dolgot és hirtelen úgy oldalba bökte Pintyikét, hogy ez lecsuszott az ágról és bukott lefelé. Most már, akarta nem akarta, ijedtében kiterjesztette a szárnyait, csapkodta a levegőt és szerencsésen jutott le a földre.

Lejutott, de ugyancsak lihegett-pihegett, szédült, aztán tapogatta magát és csak nagy nehezen tudta elhinni, hogy a nyakát sem szegte, a lábát sem törte. Nagyon megörült neki és egyelőre meg is volt magával elégedve.

— Nem hittem volna, hogy ennyit tudjak, mondá. De most pihennem is köll ám!

— Van is mitől! gunyolták a testvérei. Mi ugyan nem pihenünk. Megyünk bogarászni.

Pinty apó is velök ment, de Pinty mama ott maradt és biztatta Pintyikét, hogy most már szépen ugrándozva mozogjon tovább és keresgéljen a füben bogarakat.

— Jaj, hogy tudnék még tovább is mozogni olyan nagy röpülés után?

De rövid idő múlva mégis csak tudott. Mert azt tette Pinty mama, hogy se szólt, se beszélt, hanem lassacskán odább szökdecselt és jóízűen bekapdosta a kövér bogarakat, melyek utjába akadtak. Ez sehogy sem volt inyére Pintyikének. Először is, mert félt, mikor egymaga maradt ott hátul; azután meg ő is szerette a jó kövér falatokat. Rászánta tehát magát és szépecskén ugrándozva, szökdecselve utólérte Pinty mamát, aki jutalmul mindjárt fogott is

neki egy bogarat. Pintyikének csak a száját köllött kitátania.

— No, nem is éppen kellemetlen az ilyen kirándulás, gondolá.

És várt újabb jó falatot. Ámde Pinty mama most már maga is megehült és a maga számára keresett harapni valót, e közben pedig messze röpült, úgy, hogy Pintyike nem is láthatta. Egyedül tudván magát, újra szepegni kezdett és majd holtra ijedt, mikor a magasból egy száraz falevél pottyant a hátára. Ijedtében szinte fölborzolódt a tolla és siralmasan csipogott.

Egy öreg rigó nézte, hallgatta a szomszéd fáról s végre már nem állhatta.

— Ugyan mit pityeregsz? Nem röstell, ilyen nagy siheder létedre?

— Jaj, de mikor magamra hagytak... és éhes is vagyok!

— Hát fogj magadnak bogarat! Ekkora legény már gondoskodhatik magáról.

— De mikor a bogarak mindjárt elfutnak!

— Biz azok nem várják nyugodtan, hogy bekapjuk őket. Fuss utánuk, míg el nem éred őket.

— Oh, azt én nem birom, nem tudom!

— Nem tudod? Oktalan beszéd! Próbáld meg! És ne mondd semmire, hogy nem tudod, nem birod, amíg meg nem próbáltad.

Az öreg rigó odább röppent, Pintyike pedig tévőázva tündött el a kapott jó tanácson. Az riasztotta föl, hogy a testvérei rebbentek el mellette és gunyosan incselkedtek:

— No, kis baba, kipihented már a nagy röpülést?

— Gyönyörűen szálltál lefelé! Csak azt szeretném látni, mekkorát fog az apó rajtad lendíteni, hogy innen alulról följuss a fészekbe!

Pintyike meghökkent.

— Valóban... az sokkal nehezebb is lesz... azt nem fogom tudni!

— No, majd meg is járod, ha itt lent ér a róka vagy más efféle négylábu szörnyeteg. Ni, mintha jönne is már!

A két incselkedő odább röppent, Pintyike pedig halálos remegéssel bámult utánok.

— Ha jön az a szörnyeteg, végem van, én nem tudok...

Nem mondta tovább. Eszébe jutott valami. Mit is mondott az a vén rigó?

— Hm! Még nem próbáltam. Hát megpróbálok a menekülést. Legelőször is elbuvok amoda ni, az alá a sűrű bokor alá. Ott ugyan meg nem lát.

Oly gyorsan, hogy maga is csodálkozott rajta, ott termett a bokor alatt és figyelt. Nem jött róka, sem más ellenség. Végre is előbujt megint és odább szökdécselt. Egyszerre csak fájdalmas kiáltást hall:

— Segítség! Jaj, segítség!

Pintyikének szinte a vére is elhült. Hát még a következő pillanatban, mikor látta, hogy az egyik testvére nagy rémülettel röppen el mellette. Még csak meg sem kérdezhetette tőle, mi a baj? A fájdalmas kiáltás pedig újra hallatszott.

— Segítség! Oh, hát nincs itt senki, aki megsegítene!

Oly kétségbeesetten szólt a kiáltás, hogy Pintyikének szinte a szívébe nyilallott. Kivált hogy most már rá is ösmert a hangra, a másik testvérének a hangjára.

— Valami nagy veszedelem érhet...

de hát én szegény gyámoltalan nem tudok segíteni... Az az... no, legalább meg-nézem, mi a baja.

Sietve ment a hang irányában s nem sokára meg is pillantotta a testvérét, azt is látta, mi a baj: egy óriási szarvasbogár becsipte a szarvai közé a madárka vékony, gyöngye lábacska-ját. Még pedig hátulról, orozva támadta meg, a szegény kis pinty védekezni sem tudott. Hallotta azonban, hogy jön valaki, hát kétségbeesetten rimánkodott:

— Segíts, oh, segíts hamar! Mindjárt ketté töri a lábamat!

Már azonban látta is, ki jött oda.

— Csak Pintyike?! Oh, akkor végem van! Hogy tudna ő segíteni!

Pintyike maga sem igen bizott benne. De megint eszébe jutott a vén rigó szava.

— Megpróbálok.

És hirtelen oda rohanva, teljes erejéből vagdosta csőrével a szarvasbogarat. Ez mihamar látta, hogy a fele sem tréfa. Eleresztette áldozatát és dühösen fordult Pintyike ellen. Csakhogy Pintyikének volt ám esze: gyorsan félre szökött, aztán kissé felröppent, mintha a magasból akarna rárontani az ellenségre.

— Ohó! Ez valami veszedelmes vitéz madár! gondolá a megszeppent szarvasbogár.

S gyorsan elfutott, örvendve, hogy nem üldözik.

Hálálkodott, de röstelkedett is a megmentett testvér. A megvetett, sokszor kicsufolt Pintyike mentette meg, míg a másik, erős, hetyke testvér cserben hagyta, elfutott. De még jóformán meg sem köszönte a segítséget, már jöttek sietve Pinty apó és Pinty mama, mögöttük pedig a gyáván megfutott testvér, ki a veszélyről értesítette őket. Csakhogy veszedelmet már nem találtak, hanem igen is megtudták, mit tett Pintyike.

Most már nem csóválta Pinty apó a fejét, hanem örvendve és büszkén simogatta meg Pintyikét.

— Ez derék tett volt tőled, százsorta különb, mint ha más, bátor és tapasztalt vitéz teszi. De most térjünk haza. Majd otthon elmeséled, hogyan lettél ilyen vitézzé.

Mikor a fa alá értek, Pinty mama aggódni kezdett, hogy Pintyike hogyan jut föl. Maga is aggódott, de csak egy pillanatig.

— Megpróbálok! sutto-gta magában.

És mindnyájuk nagy csodálkozására minden biztatás nélkül felröppent a fészekbe. Ott aztán így szólt:

— Félénk voltam, mert gyöngye voltam, csufoltak is vele. Talán most sem vagyok óriási; de kaptam egy jó tanácsot, ezt követni is fogom: nem ijedek meg előre, hanem mindent megpróbálok.

Ugy cselekedett és idővel Pintyikéből olyan derék, ügyes pinty lett, mint... mint... no, mint a pinty!

ÉRTESÍTÉS.

Rendkívüli kedvezmény a „Kis Lap” előfizetőinek!

UZAMOSABB idő óta és egyre sűrűbben érkeznek panaszos felszólalások a »Kis Lap« olvasói köréből, hogy a laphoz kéthetenként mellékelt színes képeket gyűrődött, megrongált állapotban, vagy éppen nem is kapják meg. A szállításnál bekövetkező és el nem hárítható eme visszasság arra indította Forgó bácsit és a kiadó-tulajdonos Athenaeum-társaságot, hogy jövőre, megszüntetve a kép-mellékleteket, azok helyett más, még sokkal értékesebb és **maradandó becsü kedvezményt** nyújtsanak a »Kis Lap« előfizetőinek.

Ez a rendkívüli kedvezmény abból áll, hogy a »Kis Lap« minden előfizetője, aki a czimszalaggal igazolja, hogy **fél évre** előfizetett, **ingyen kap egy kötetet** az alább felsorolt kiváló ifjúsági művekből, csupán 20 fillért (10 krajczárt) tartozván előzetesen a csomagolás és postai díj fedezésére beküldeni. Aki negyedévenként szokott előfizetni, a második évnegyedben veheti a kedvezményt igénybe, mind a két évnegyedből való czimszalag beküldése mellett.

Minden jogosult **félévi előfizető tetszés szerint választja** ki az alább felsorolt 57 mű közül azt, a melyiket megkapni kíván. Erről, az igazoló czimszalag és a 20 fillér csomagolási és szállítási költség melléklésével, értesíti a »Kis Lap« **kiadó-hivatalát** s ez nyomban intézkedik a könyv elküldéséről.

A művek (mindannyi bekötve), melyekből az előfizetők szabadon választhatnak, a következő három csoportba sorakoznak:

I. Az Athenaeum Mesekönyvtára.

Benedek Elektől.

1. A honfoglalás mondái.	8. Krisztus-legendák.	14. Kalandos mesék.
2. Madár mesék.	9. Hetedhét ország ellen.	15. Állat mesék.
3. Pásztor mesék.	10. Apró mesék.	16. Bohókás mesék.
4. Vidám mesék.	11. Katona mesék.	17. Világszép mesék.
5. Csodamesék.	12. Mondák és legendák.	18. Tündér mesék.
6. Virágmesék.	13. Székelyföldi mondák és mesék.	19. Óriások és törpék.
7. Mesék és mondák.		20. A tatárjárás mondái.

II. Forgó bácsi könyvtára.

1. Nellike.	7. Matyi és Peti.	13. Regék a görög hajdankorból.
2. A kakukóra.	8. Az aranyhegy.	14. Kis elbeszélések.
3. Kis mesekönyv.	9. Francia tündérmesék.	15. A titok.
4. Kis szindarabok.	10. Két karácsonyest.	16. Mit beszélnek a harangok.
5. Aesopus.	11. Rosszsont Ferke kalandjai.	17. A két testvér.
6. Bertí és Berta.	12. Csirnos czicza naplójából.	

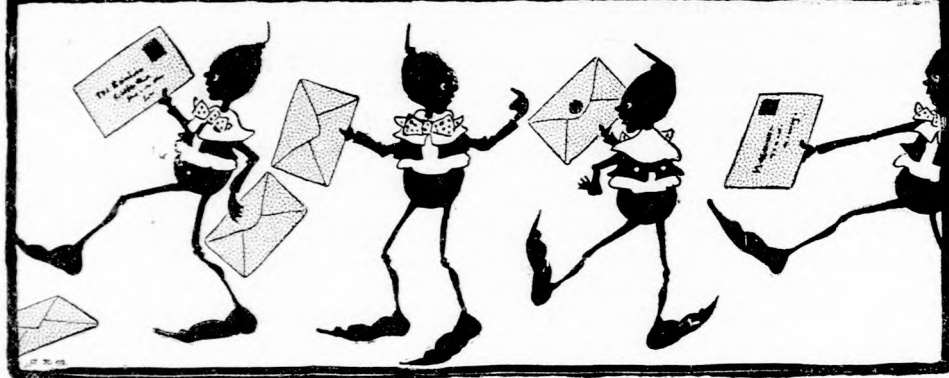
III. Schmid Kristóf Ifjúsági Iratai.

1. Matild és Vilma vagy a különböző testvérek.	6. Tanulságos beszélykék.	14. Klára.
2. A piros tojások.	7. Eustachius. — Márton az öreg hegyi lakos.	15. A drágakövek.
3. A Virágkosárka. — A karácsony éj.	8. A jó Fridolin.	16. Nándor. — Fialat spanyol gróf története.
4. Eichenfels Henrik és több történet.	9. A jó Örzse.	17. Jozáfát az indiai királyfiu.
5. Tannenburgi Róza. — A fiatal remete.	10. A báránka.	18. Piros és fehér rózsák.
	11. Paulina.	19. Szent Antal életéből.
	12. Thalheim Etelka.	20. A kis kéményseprő.
	13. A virágkedvelők.	

SIETŐS LEVELEK.

Mi a manó! Ni, biz' ez négy manó,
Valamennyi levéllel rohanó.
Hová? Kihez? Hát Forgó bácsihoz
S tudjátok-e? Mind érdekes hírt hoz.

Miről? Pajkos kicsi manóeskákról,
Tündérekéről, no meg boszorkákról.
Hogy a „Kis Lap”, jövő kötetében
Szép meséknek ne legyen szükében.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Keresd a jók társaságát.

Helyesen fejtették meg: Bakos Ilonka, Vermes Mariska, Szmracsányi Miczi, Zetl Oszkár, Szabó Miklós, Háty Irén és Juliska, Bernauer Marcsi, Jordán Erzsébet és Oszkár, ifj. Schiller Miklós, Poór Erna, Schödl Ervin, báró Jeszenszky Miklós, Kövesi Jenő, Mérey Dalma, Mäder Hedvig és Emma, Feichtinger Edith, Konrád Elza, Lasztovicza Andor, Demjánovich Kornél, Temesváry Laczika, Nicolini Eugénie, Altstock Hugó, Rullay (?) Miklós (Vagy talán Kállay? A nevedet tisztán ird ki! F. b.), Kerekes György, Caprez Bódi és Feri, Jurenák Gizi, Jörg Mariska, Jedlicska Margit és Jolán, Tomka Olga, Materny Rózsika és Margit, Komlós György, Ponger József, Ranschurg Béla, Hirsch Emma, Roboz Atala és Elza, Csauscher Mariska, Kohn Sándor, Szakáll Paula, Agfalvi Endre, Véghelyi Lajoska, Schack Anna és Ella, Beke Berté és Gyula, Schuch Ilus, Chyzer Ilonka, Réz Lola, Luczenbacher János, Istvánffy Miklós, Sárkány Agátka, Imre Kálmán, Meisels Laczika, Dominigg Ilonka és Erzsike, Lengyel Margit és Kálmán, Illyés Pista, Spányi Mariska és Magda, Garai Lujza és Mariska, Sárffy Jolán és Jenő, Vájsz Vilma, Gyárfás Laczi, Sinkovits Clarisse és Ilma,

Zombory Böske, Kalmár Endre, Káldor Pista, Szohner Tivadar, Geréb Andor, Szántó Olga és Ernő, Kazy Péter, Pongrácz Gizella, Koós Miczike, Rakovszky Zsófia, Mály Nándorka, Ricska Laczika, Lőw Sándor, Czögler Ilona, Schvarcz Margit, Kováts Bella és Géza, Péterfy Vilma, Bauer Ottó, Kiss Margit, Bayer Anti, Nágel Pál, Pap Lilike, Benkó Márta és Iván, Kilezer Gyula, Csongrádi Ilona és Attila, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Bukoveczky Pistuka Fischer Károly, Rhédey Margit és Zoltán, Hoffmann Elemér, Veress Gizi és Józsi, Büben Aladár, Weisz Frida és Andor, Kuhinka Béla, Somogyi Jolán és Jenő, Meyszels Laczika, Kovács Ibolyka, Grünberg testvérek, Halász Elek, Székely Irén és Pali.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Mérey Dalma, Nyitrán*, kinek a jutalom-könyvet (»A titok. — A városi vendég. — A piros kendő«, elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, diszes vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kováts Bella és Géza, Zombory Böske, Dominigg Ilonka és Erzsike, Kalmár Endre, Czögler Ilona, Péterfy Vilma, Schuch Ilus.

Garai Lujza és Mariska. Megelégedéssel értesültem róla, hogy olyan jeles sikert arattatok. Az örömetek jogosults a jól megérdemelt pihenés hadd gyarapítsa erőtetek, hogy majd tovább is oly szépen folytassátok! A szives köszöntést szívből viszonzom. — **Chyzer Honka.** Magából a csinos, takaros levélkédből győződtem meg, hogy valóban derekasan haladsz. Csak így tovább, szorgalmasan és kitartással! — **Grubits N., Nagy-Kikinda.** Forgó bácsi maga is szereti a tréfát és vidámságot, de csak a maga helyén. Éppen ezért nem találod nevedet a megfejtők jegyzékében, ahol mindenki csak igazi nevén szerepelhet. A *Pumpóka* csak bizalmas családi körben, tréfás becéző névnek járja meg, az ilyenek pedig — mint ezt már sokszor megjegyeztem — nyilvánosság elé nem valók. Mert, ugy-e, ami egyiknek szabad, azt a többi is méltán kívánhatná? És akkor aztán a megfejtők névsora ilyenforma volna: Kis Pumpóka, Nagy Buczika, Fehér Dudus, Vörös Pubi, Kovács Babika stb. Ennek már a fele sem volna tréfa, mert így az a névsor guny és csufolódás tárgyává lenne. Tehát mindenki az igazi nevét írja alá, aki a jegyzékbe bele kerülni kíván. — **Káldor Pista.** Szeretem, hogy a jóakaró figyelemzetést megszívlelted. Bizonynyal jövőre is szem előtt fogod tartani, saját magadnak leginkább hasznára, mert meg fogod szokni, hogy szabatos, tisztán érthető leveleket írj. Vidám nyaralást a hűs erdők közt! — **Dominigg Honka és Erzsike.** Lám, nálatok is bevált, hogy a szerencse épp azokat keresi föl, akik nem kapadoznak mohón utána. Így aztán kétszeresen kellemes a meglepetésök. Hogy örömmel fogadtátok, megelégedésemre szolgál, bár különben köszönet engem nem illet. — **Freud Sándor.** Szép és nemes érzés nyilatkozik abban a te versecskédben, de mint vers semmikép sem

mehet számba. — **Schvartz Margit.** Ha a felszólított nem felel, ez annak a jele, hogy nem hajlandó az ajánlat elfogadására. Az okát pedig én hogy irhatnám meg? Hiszen én azt nem tudhatom, nem is kérdezhetem. Én csak közlöm a felszólítását és az illetőnek szabadságában áll, hogy elfogadja vagy nem fogadja el. — **Beke Bertti és Gyula.** Örvendek az örömeteknek, de a köszönet csak a jó szerencsét illeti. — **Bauer Ottó.** Rejtvénykéd hibás. A betűk tévesen vannak elhelyezve és egy *l* betű kihagyásából »ál Buda« tűnik elő; pedig Buda nem *ál*, hanem valóság. Aztán nem is úgy szól az a régi verssor, hogy »él a magyar, áll Buda még.« Az az *a* betű meghamisítaná a dactylus-verslábát. Ezt azonban te alkalmasint még nem tanultad, hát nem is tudhatod. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ruhig Flóra (Szabadszállás) a neki küldött képes levelező lapokat szívesen viszonzozza hasonlókkal.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyletnek: *Werkner Albert* 1 kor.

Az Eg áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

*

Elismervény.

Budapest, 1901. június 7-én.

Tekintetes

»KIS LAP« kiadóhivatalának

Budapesten.

Tisztelettel van szerencsém elismerni, hogy mai napon *May Lajos ur* nekem, mint a *Forgó bácsi* »KIS LAP«-ja olvasójának gyűjtését, **K. 40,** azaz **negyven koronát** adományképp az »Országos Gyermekvédő Egyesület« részére készpénzben átadott.

Kiváló tisztelettel

Baronyi Arthur, s. k.

mint az »Országos Gyermekvédő Egyesület« pénztárnoka.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1901. július—decemberi folyamára.

— A „Kis Lap“ 61-dik kötetére. —

A FOLYÓ hó végével befejezést nyer a »Kis Lap« most folyó kötete s ezenel megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal meginduló új kötetre, mely a »Kis Lap«-nak immár 61-dik kötete lesz.

Pályafutásának **negyedik évtizedét** kezdi meg a »Kis Lap« a most következő kötetel. Emberöltőnyi idő már az, melyre visszatekinthet, még pedig jogosult önérettel, mert e hosszú idő alatt az egymást felváltó ifju magyar nemzedékek mindegyike egyre fokozódó lelkesedéssel sorakozott a **Forgó bácsi** zászlaja alá, hogy elmét fejlesztő, szívet nemesítő, kedvet derítő olvasmányt nyerjen a »Kis Lap« minden számából s izlésben fejlődve, igaz magyar érzésben erősödve, büszkén vallja magát e mély gyökeret vert, legrégebb hazai ifjusági folyóirat hívének.

Az immár harmincz esztendeje annyi elismeréssel jutalmazott irányban fog a »Kis Lap« haladni továbbra is. **Forgó bácsi** ép úgy, mint a kiadó-tulajdonos **Athenaeum-társaság** teljes gondnal és áldozatkészséggel készítették elő az új kötet tartalmát is. Érdekes és értékes olvasmányok, művészi rajzok gazdag sorozata várja a közlést s az új kötet méltó folytatása lesz az előzők hosszú sorának. Az első számban

„Ingoványos utakon“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg, rajzok kíséretében s hisszük, hogy a kis olvasók tetszését épp oly mértékben meg fogja nyerni, mint az eddig közölt legjobb

ily nemű művek. Bizonyynal tetszésökkel fog találkozni

„A kincses király“

története is, melyhez szintén több rajz készült, valamint hogy legnagyobb részt művészi rajzok kíséretében jelennek meg minden számban kisebb

mesék és beszélek,

ugyszintén **költemények** és ismertető cikkek. Elme-élesítő **rejtvény** és feladvány is minden számban lesz, minden héten **jutalom-sorsolással** a megfejtők részére, az év végén pedig külön jutalmakkal a legszorgalmasabb és legkitartóbb megfejtőknek; **Forgó bácsi postája** folytonos összeköttetést tart fenn a kis olvasókkal, a „**Jó-szív**“ rovat pedig állandóan nyitva van a jótékony kis adakozóknak; a „**Levelezés**“ egymás közti érintkezéseket teszi lehetővé.

Sorakozzék a magyar gyermek-világ továbbra is teljes számmal a »Kis Lap« zászlaja alá, hol szeretettel fogadja régi és új híveit

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. **2 korona.**

Fél évre ... .. **4 „**

Egész évre ... .. **8 „**

Az előfizetési pénzek, **korona-értékben** és legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

